

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Mazerant

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. C.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz **powoda K. C.** kwotę **108.00,00 zł** (sto osiem tysięcy złotych) **tytułem zadośćuczynienia:**

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 48.000,00 zł (czterdzieści osiem tysięcy złotych) od dnia 27 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 25.000,00 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) od dnia 28 lipca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 35.000,00 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) od dnia 19 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz **powoda K. C.** kwotę **44.092,36 zł** (czterdzieści cztery tysiące dziewięćdziesiąt dwa złote 36/100) **odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich:**

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 8.923,20 zł (osiem tysięcy dziewięćset dwadzieścia trzy złote 20/100) od dnia 27 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 35.169,16 zł (trzydzieści pięć tysięcy sto sześćdziesiąt dziewięć złotych 16/100) od dnia 19 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz **powoda K. C.** kwotę **454,23 zł** (czteryście pięćdziesiąt cztery złote 23/100) **odszkodowania z tytułu kosztów leczenia** z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

4. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz **powoda K. C.** kwotę **2.040,00 zł** (dwa tysiące czterdzieści złotych) **odszkodowania z tytułu kosztów dojazdu do placówek medycznych** z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

5. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz **powoda K. C.** kwotę **144,00 zł** (sto czterdzieści cztery złote) **miesięcznej renty na zwiększone potrzeby**, płatną do dnia 10-tego każdego miesiąca **począwszy od kwietnia 2016r.** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

6. oddala powództwo w pozostałej części;

7. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. C. kwotę 2.902,43 zł (dwa tysiące dziewięćset dwa złote 43/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

8. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 7.444,00 zł (siedem tysięcy czterysta czterdzieści cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

9. nakazuje pobrać od powoda K. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.861,00 zł (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 12/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 stycznia 2015r. powód K. C., reprezentowany przez pełnomocnika adwokata Z. B., wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. **kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia** za krzywdę doznaną w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 13 stycznia 2014r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz **kwoty 100,00 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki i pomoc osób trzecich** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2014r. do dnia zapłaty (k. 2-3).

W piśmie procesowym z dnia 7 kwietnia 2015r. powód rozszerzył żądanie pozwu wnosząc dodatkowo o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego **kwoty 2.550,00 zł tytułem odszkodowania za koszty dojazdu do placówek medycznych** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego żądanie pozwu oraz **kwoty 320,00 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2014r. do dnia zapłaty (k. 37-38).

W piśmie procesowym z dnia 24 maja 2016d. powód dokonał kolejnego rozszerzenia powództwa i wniósł ostatecznie o zasądzenie od pozwanego:

1. kwoty **135.00,00 zł tytułem zadośćuczynienia:**

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 48.000,00 zł od dnia 27 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 25.000,00 zł od dnia 28 lipca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 62.000,00 zł od dnia 19 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

2. kwoty 55.892,16 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich:

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 8.923,20 zł od dnia 27 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 46.192,06 od dnia 19 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

3. kwoty **567,78 zł odszkodowania z tytułu kosztów leczenia** z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

4. kwoty **2.550,00 zł odszkodowania z tytułu kosztów dojazdu do placówek medycznych** z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

5. **kwoty po 180,00 zł miesięcznej renty na zwiększone potrzeby**, płatną do dnia 10-tego każdego miesiąca **począwszy od kwietnia 2016r.** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat (k. 219-221).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego M. Z. nie uznał żądania pozwu, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przyczyniania się pozwanego do powstania szkody w wysokości 40% z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego przyznał na rzecz powoda łącznie kwotę 48.276, 71 zł, w tym 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 845,00 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu, 1.053,71 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwotę 250,00 zł odszkodowania za zniszczone rzeczy osobiste oraz kwotę 1.128,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Dokonując wypłaty świadczenia pozwany pomniejszył powyższe kwoty o przyjęty 40% stopień przyczynienia i wypłacił łącznie świadczenie w wysokości 28.966,03 zł, w tym 27.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 678,80 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich (k. 57-60).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2014r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w następstwie którego powód doznał obrażeń ciała. Na drodze (...) w miejscowości M. N. kierujący samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) P. N. w wyniku nieprawidłowego manewru zawracania doprowadził do zderzenia z jadącym w tym samym kierunku pojazdem ciężarowym marki R. o nr rej. (...) kierowanym przez powoda.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. wydanym w sprawie VII K 486/14 Sąd Rejonowy w Toruniu uznając, iż oskarżony P. N. dopuścił się popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. polegającego na spowodowaniu wypadku komunikacyjnego, uznając, iż wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonego.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 16 czerwca 2014r., k. 87- 88 załączonych akt VII K 486/14)

Pojazd, którym kierował sprawca wypadku był ubezpieczony w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Zakładzie (...).

(okoliczność bezsporna)

Po wypadku powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w T., gdzie przebywał od dnia 13 stycznia 2014r. do 24 stycznia 2014r. Przeszedł zabieg operacyjnej repozycji i stabilizacji złamania trzonu kości udowej prawej gwoździem śródszpikowym udowym prostym.

Ponownie był hospitalizowany z powodu braku zrostu trzonu kości udowej prawej i innych zaburzeń ciągłości kości w Klinice (...) w O. w okresie od 20 stycznia 2015r. do 3 lutego 2015r. W dniu 30 stycznia 2015r. przeszedł zabieg operacyjny wymiany gwoźdźcia śródszpikowego w kości udowej prawej, usunięcie skostnień okolicy końca bliższego kości udowej prawej, odświeżenie odłamów kostnych i podanie szpiku do okolicy braku zrostu kości udowej prawej.

(dowód: kopia dokumentacji medycznej, k. 8-20, k. 46)

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 13 stycznia 2014r. powód doznał następujących obrażeń ciała: złamania trzonu kości udowej prawej, rany ciętej prawego podudzia, stłuczenia kończyn górnych z otarciami naskórka obu rąk. **Złamanie trzonu kości udowej prawej z brakiem zrostu stanowi 45% trwałego uszczerbku na zdrowiu.** W obrębie kości udowej odczyny zrostowe są widoczne bez przekonującej konsolidacji i zrostu. Rokowania co do zrostu są nadal niepewne. Nie można wykluczyć konieczności wymiany zespolenia, np. płytką lub zespoleniem zewnętrznym i ponownym obłożeniem okolicy złamania przeszczepami.

Powód był osobą wysoce niepełnosprawną przez pierwszy rok od wypadku, kiedy zrost był słaby i powód był skazany na zmniejszoną aktywność fizyczną, chodził przy pomocy kul z nieznacznym obciążeniem. **Przez okres roku powód miał wysokie naruszenie sprawności, wymagał pomocy innych osób na każdym kroku z powodu złamania z powikłaniami w postaci braku postępu w gojeniu kości udowej kończyny dolnej prawej. Czas koniecznej pomocy w tym okresie wynosił średnio 6 godzin na dobę. Przez kolejny okres pół roku czas niezbędnej pomocy wynosił 4 godziny na dobę.**

Cierpienia fizyczne od dużego do umiarkowanego stopnia trwały od urazu i trwają nadal. Proces leczenia był trudny, długotrwały, okres trwania leczenia jest trudny do ustalenia, nie można wykluczyć konieczności kilkukrotnego leczenia operacyjnego. Leczenie rehabilitacyjne, głównie w zakresie fal uderzeniowych i pola magnetycznego, jest wskazane i konieczne z powodu braku pełnego zrostu (2 razy w roku po 3-5 serii). Powód wymagał leków przeciwbólowych, leków poprawiających stan krążenia obwodowego, leków przeciwzakrzepowych oraz leków wspomagających w gojeniu złamania. Koszt leczenia farmakologicznego wynosi ok. 100 zł miesięcznie przez okres jednego roku. Koszt zabiegów rehabilitacyjnych w postaci fal uderzeniowych – koszt jednej serii zabiegów wynosi 250-300 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii R. E., k. 86-87, opinia uzupełniająca, k. 114-115)

W następstwie przedmiotowego wypadku wystąpiły u powoda zaburzenia stresowe pourazowe, które skutkują trwałym uszczerbkiem na zdrowiu z przyczyn neurologicznych w wymiarze 5%. Stopień cierpienia fizycznych i psychicznych powoda w okresie szpitalnym należy ocenić jako znaczny, w okresie poszpitalnym – jako umiarkowany. Z przyczyn neurologicznych powód nie wymagał i nie wymaga opieki osób trzecich, poza ewentualną pomocą dodatkowej osoby w niektórych czynnościach, np. jako kierowca.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii M. K., k. 103-105)

W następstwie doznanych w wypadku komunikacyjnym urazów oraz przebytych zabiegów operacyjnych u powoda powstały blizny powypadkowe/pooperacyjne.

Blizny pooperacyjne/pourazowe kończyny dolnej prawej, okolicy biodra, uda i podudzia prawego po stabilizacji złamania kości udowej mają wymiary 17x2 cm, 9x0,5cm, 5x1cm, na podudziu – 5 cm. Blizny te są całkowicie wygojone, na swej powierzchni są nieregularne z typową drabinką po szwach chirurgicznych, w poziomie skóry. Kolor blizn w kolorze skóry bez przebarwień, z przerostami bliznowca. Blizny nie powodują przykurczów stawu biodrowego i kolanowego w tej okolicy i nie ograniczają funkcji, biorąc pod uwagę okolicę są to blizny nieznacznie szpecące bez zaburzeń funkcji okolicy, w której powstały. **Powyższe blizny skutkują powstaniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 2%.**

Liczne drobne blizny pourazowe ręki lewej, okolicy grzbietowe obejmują całą powierzchnię grzbietową. Są to blizny wygojone, w poziomie skóry, w kolorze skóry. Nie powodują one przykurczu, ani nie ograniczają funkcji ręki. W ocenie

estetycznej blizny o tej lokalizacji są bliznami nieznacznie szpecącymi bez zaburzeń funkcji ręki. **Powyższe blizny skutkują powstaniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 2%.**

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej A. K., k. 148-153)

W momencie wypadku powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

(okoliczność bezsporna)

Z dokonanej analizy przebiegu wypadku, ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia, przede wszystkim zaś z opisu powstałych uszkodzeń mechanicznych pojazdu ciężarowego marki R. wynika, że w danym przypadku doszło do znacznej deformacji przedniej części kabiny zwłaszcza z lewej strony, z przemieszczeniem jej elementów wraz z kolumną i kołem kierownicy, w konsekwencji znacznego zmniejszenia wolnej przestrzeni wnętrza kabiny pomiędzy deską rozdzielczą a fotelem kierującego pojazdem. W takim przypadku pasy bezpieczeństwa stają się niejako bezużyteczne i nie są w stanie zapobiec powstaniu obrażeń, zwłaszcza kończyn dolnych, tj. tych części ciała, które najbardziej pozostają narażone na uraz. W przedmiotowym wypadku nie było możliwości uniknięcia doznania złamania trzonu prawej kości udowej i powstania rany podudzi, bez względu na to, czy powód miałby zapięte pasy bezpieczeństwa, czy też jechał bez zabezpieczenia pasami.

(dowód: opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej Z. K., k. 320-321)

Do powstania obrażeń ciała u powoda doszło w wyniku uderzenia lewą częścią przodu kabiny kierowanego przez niego ciągnika siodłowego R. z tylną częścią zawracającego (...). Prędkość kolizyjna (w chwili zderzenia) ciągnika siodłowego R. z naczepą wynosiła ok. 68 km/h. W wyniku zderzenia w samochodzie R. doszło do znacznych deformacji lewej części przodu kabiny kierowcy, m.in. do zgniecenia do tyłu podłogi tego pojazdu oraz przesunięcia do tyłu kierownicy wraz z kolumną – co skutkowało ujawnionymi obrażeniami ciała powoda (złamanie trzonu prawej kości udowej, rana cięta prawego podudzia oraz stłuczenie obu kończyn górnych z otarciami naskórka obu rąk. W przypadku zapięcia pasów bezpieczeństwa przez powoda i tak doszłoby do powstania obrażeń ciała, ponieważ w wyniku wypadku zgniecioną do tyłu była lewa część kabiny pojazdu R..

Kierujący (...) zachował się nieprawidłowo: przystępując do manewru zawracania w miejscu zabronionym poziomymi znakami drogowymi, wykonując manewr zawracania, gdy drogą (...) prawym pasem ruchu poruszał się za nim pojazd członowy R. z naczepą. Określone powyżej nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem M. spowodowało stan zagrożenia na drodze i było bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego.

Kierujący ciągnikiem siodłowym R. powód nienależycie obserwował sytuację drogową. Zbyt późno przystąpił do manewru obronnego. Gdyby powód zareagował manewrem obronnym w chwili powstania stanu zagrożenia (tj. w chwili rozpoczęcia manewru zawracania przez kierującego pojazdem M.), to miał możliwość uniknięcia wypadku.

W zaistniałej sytuacji drogowej, po zauważeniu, że kierujący samochodem M. zaczyna zjeżdżać z prawego pobocza na pas ruchu jezdni – powód powinien bezwzględnie podjąć manewr gwałtownego hamowania z pełną skutecznością. Gdyby powód zareagował manewrem obronnym w chwili powstania stanu zagrożenia, to miał możliwość uniknięcia wypadku drogowego.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego J. M., k. 227-246, pisemne opinie uzupełniające, k. 333-354, k. 369-374)

Stawki za roboczogodzinę usług opiekuńczych stosowane przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w P. wynosiły: w latach 2011-2012 – 18,65 zł, w roku 2013 – 18,38 zł, w roku 2014 – 19,12 zł.

(dowód: pismo (...) w P., k. 21)

Pismem z dnia 24 lutego 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia, koty 9.600 zł odszkodowania z tytułu kosztów opieki i zwrotu kosztów leczenia w kwocie 300 zł.

(dowód: zgłoszenie szkody, k. 22-23)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał na rzecz powoda łącznie kwotę 48.276, 71 zł, w tym 45.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 845,00 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu, 1.053,71 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwotę 250,00 zł odszkodowania za zniszczone rzeczy osobiste oraz kwotę 1.128,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Dokonując wypłaty świadczenia pozwany pomniejszył powyższe kwoty o przyjęty 40% stopień przyczynienia i wypłacił łącznie świadczenie w wysokości 28.966,03 zł, w tym 27.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 678,80 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 12 maja 2014r. załączone akta szkodowe)

Pismem z dnia 7 lipca 2014r. powód odwołując się od powyższej decyzji pozwanego dokonał sprecyzowania roszczeń i wniósł o dopłatę zadośćuczynienia do **kwoty 100.000 zł, tj. kwoty 88.000 zł, dopłatę odszkodowania z tytułu kosztów opieki** do kwoty 9.600, tj. kwoty 9.352,80 zł, dopłatę do odszkodowania z tytułu kosztów leczenia do kwoty 1.456,90 zł, tj. kwoty 1.286,90 zł, zwrotu kosztów mienia zniszczonego w wypadku w kwocie 4.720 zł oraz zwrotu kosztów dojazdu rodziny do szpitala w kwocie 2.029,31 zł.

Pozwany nie uwzględnił powyższego odwołania i odmówił wypłaty dalszych świadczeń dla powoda.

(dowód: pismo pozwanego – sprecyzowanie roszczeń, odwołanie od decyzji, k. 24-26)

W związku z koniecznością dojazdu rodziny do szpitala w czasie hospitalizacji powoda, dojazdu do lekarzy i na rehabilitację żona powoda E. C. przejechała łącznie 2.992 km. Korzystała z pojazdu marki P. (...) o poj. 1997,00 cm³.

(dowód: specyfikacja dojazdów do placówek medycznych, k. 42-43, kopia dowodu rejestracyjnego, k. 45, zeznania świadka E. C., k. 77, nagranie przebiegu rozprawy, k. 427)

Po wypadku powód przebywał dwa tygodnie w szpitalu w T., następnie przebywał przez dwa tygodnie w szpitalu w B.. W styczniu 2015r. był hospitalizowany w szpitalu w O.. Zaraz po wypadku po powrocie ze szpitala powód wymagał pomocy osoby trzeciej w bardzo szerokim zakresie. Pomocy tej udzielała mu żona, pomagając przy wszystkich podstawowych czynnościach: korzystaniu z toalety, myciu, przygotowywaniu posiłków. Po pierwszej operacji powód przez miesiąc musiał leżeć, nie mógł wstawać. Po miesiącu mógł już wstawać, ale potrzebował nadal pomocy, poruszał się bowiem przez pół roku przy pomocy dwóch kul, następnie przez niedługi czas poruszał się przy pomocy jednej kuli, jednak z uwagi na narastającą opuchliznę nogi, musiał znów korzystać z dwóch kul. Po przebytej w styczniu 2015r. operacji w Szpitalu w O. przez miesiąc poruszał się przy pomocy kul. W tym czasie wymagała nadal pomocy, przy myciu, przygotowywaniu posiłków, dowożeniu do placówek medycznych i na rehabilitację. Od połowy roku 2015r. powód może poruszać się już samodzielnie. Od tego czasu nie wymaga pomocy osób trzecich.

W okresie tuż po wypadku cierpienia fizyczne i psychiczne powoda były znaczne. Musiał zażywać leki przeciwbólowe, miał bóle i zawroty łowy, odczuwał silne lęki, koszmary senne, nie był w stanie kierować samochodem. Nie korzystał z porad psychiatry ani psychologa. Korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych, korzystał z masaży oraz zabiegów z użyciem pola magnetycznego. Obecnie nie korzysta z rehabilitacji, czeka na konsultację medyczną w szpitalu w O. wyznaczoną na wrzesień 2018r. Oczekuje na czwarty zabieg operacyjny - usunięcia zespolenia. Po wypadku do kwietnia 2016r. powód był niezdolny do pracy, przebywał na zasiłku rehabilitacyjnym. Do pracy w zawodzie kierowcy wrócił w kwietniu 2016r. i pracuje do chwili obecnej.

Uszkodzona w następstwie wypadku noga nie odzyskała pełnej sprawności, jest ona krótsza 2 cm. Powód odczuwa, że ta noga jest cięższa, nie jest stabilna w kolanie, chwieje się na boki, jest lekki zanik mięśni. Przy dłuższym chodzeniu

powód odczuwa dolegliwości bólowe nogi i biodra. Powód ma zakaz biegania, nie może grać w piłkę, z czynności sportowych może tylko jeździć na rowerze.

(dowód: zeznania świadka E. C., k. 77, nagranie przebiegu rozprawy, k. 427 agranie , zeznania powoda, k. 458-verte, k. 459, nagranie przebiegu rozprawy, k. 460 min. 00:05:48-00:17:00)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadu, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powodowi doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 415 k.c. a także, iż doszło do wyrządzenia szkody powodowi, polegającej na uszkodzeniu ciała. Należy bowiem mieć na uwadze, iż do przedmiotowego wypadku doszło w następstwie zderzenia pojazdów, co zgodnie z dyrektywą art. 436 k.c. rodzi odpowiedzialność cywilną na zasadach ogólnych, a zatem na zasadzie winy.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej K. C..

W przedmiotowej sprawie nie jest kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia OC łączącej sprawcę szkody z pozwanym zakładem ubezpieczeń; pozwany przyjął swą odpowiedzialność w toku likwidacji szkody i stanowisko to podtrzymywał w pismach procesowych. Spór dotyczy natomiast wysokości należnych powodowi świadczeń, a więc zakresu odpowiedzialności pozwanego.

Rozważnie zasadności żądania pozwu wymaga odniesienia do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody. Precyzując swoje ostateczne stanowisko w tym zakresie pozwany

wskazał, iż zakres przyczynienia powoda winien być ustalony na poziomie 40 %. Pełnomocnik powoda nie uznał powyższego zarzutu, wskazując, iż powodowi w żadnym zakresie nie może postawić zarzutu przyczynienia się do powstania szkody.

W świetle opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, której wnioski Sąd w pełni podziela, należy uznać, iż z dokonanej analizy przebiegu wypadku, ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia, przede wszystkim zaś z opisu powstałych uszkodzeń mechanicznych pojazdu ciężarowego marki R. wynika, że w danym przypadku doszło do znacznej deformacji przedniej części kabiny zwłaszcza z lewej strony, z przemieszczeniem jej elementów wraz z kolumną i kołem kierownicy, w konsekwencji znacznego zmniejszenia wolnej przestrzeni wnętrza kabiny pomiędzy deską rozdzielczą a fotelem kierującego pojazdem. W takim przypadku pasy bezpieczeństwa stają się niejako bezużyteczne i nie są w stanie zapobiec powstaniu obrażeń, zwłaszcza kończyn dolnych, tj. tych części ciała, które najbardziej pozostają narażone na uraz. **W przedmiotowym wypadku nie było możliwości uniknięcia doznania złamania trzonu prawej kości udowej i powstania rany podudzi, bez względu na to, czy powód miałby zapięte pasy bezpieczeństwa, czy też jechał bez zabezpieczenia pasami. Wobec powyższego brak jest podstaw do przyjęcia przyczyniania pozwanego do powstania szkody na skutek nie zapięcia pasów bezpieczeństwa.**

Za zasadny należy jednakże uznać zarzut pozwanego, iż przyczynienie powoda do powstania szkody wynika z jego nieprawidłowego zachowania w czasie przedmiotowego wypadku komunikacyjnego. Jak wskazał biegły z zakresu ruchu drogowego J. M., w swej przekonującej i nie zakwestionowanej skutecznie przez strony opinii, **kierujący (...) zachował się nieprawidłowo: przystępując do manewru zawracania w miejscu zabronionym poziomymi znakami drogowymi, wykonując manewr zawracania, gdy drogą (...) prawym pasem ruchu poruszał się za nim pojazd członowy R. z naczepą. Określone powyżej nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem M. spowodowało stan zagrożenia na drodze i było bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego. Kierujący ciągnikiem siodłowym R. powód nienależycie obserwował sytuację drogową. Zbyt późno przystąpił do manewru obronnego. Gdyby powód zareagował manewrem obronnym w chwili powstania stanu zagrożenia (tj. w chwili rozpoczęcia manewru zawracania przez kierującego pojazdem M.), to miał możliwość uniknięcia wypadku.** W zaistniałej sytuacji drogowej, po zauważeniu, że kierujący samochodem M. zaczyna zjeżdżać z prawego pobocza na pas ruchu jezdni – powód powinien bezwzględnie podjąć manewr gwałtownego hamowania z pełną skutecznością. Gdyby powód zareagował manewrem obronnym w chwili powstania stanu zagrożenia, to miał możliwość uniknięcia wypadku drogowego.

W ocenie Sądu powyższe nieprawidłowe zachowanie powoda, polegające na zbyt późnym podjęciu manewru obronnego w postaci hamowania, rodzi konieczność przypisania powodowi przyczynienia do powstania szkody w wymiarze 20%.

Wobec powyższego przyjmując powyższy zakres przyczynienia, Sąd na podstawie art. 362 k.c., dokonał odpowiedniego pomniejszenia należnych powodowi świadczeń, stosownie do przyjętego stopnia przyczynienia.

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego J. M.. Powyższa opinia jest rzetelna, kategorierna i przekonująca, wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, a wnioski w niej zawarte nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron. Zastrzeżenia do powyższej opinii zgłoszone przez pełnomocnika powoda nie stanowią skutecznego podważenia wniosków biegłego, są tylko, nie popartą żadnymi uzasadnionymi argumentami, polemiką z wnioskami i oceną biegłego, tym bardziej, że powód pomimo zastrzeżeń do powyższej opinii nie wnosił do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Rozważając zasadność objętych pozwem roszczeń powoda Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 i 2 k.c.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Rozważając istotę powyższego roszczenia należy mieć na uwadze, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Zadaniem Sądu jest indywidualne określenie stopnia krzywdy doznanej przez powoda i podjęcie próby przełożenia jej na określoną wartość finansową.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

W przedmiotowej sprawie **powód** doznał **53% trwałego** uszczerbku na zdrowiu, w tym w zakresie urazu ortopedycznego – 45%, neurologicznego – 5 % oraz 4 % w związku z bliznami powypadkowymi i pooperacyjnymi.

Szczególnie dotkliwie i pozostawiające trwałe następstwa były dla powoda obrażenia o charakterze ortopedycznym. W następstwie wypadku powód doznał bowiem złamania trzonu kości udowej prawej, rany ciętej prawego podudzia, stłuczenia kończyn górnych z otarciami naskórka obu rąk. **Złamanie trzonu kości udowej prawej z brakiem zrostu stanowi 45% trwałego uszczerbku na zdrowiu.** W obrębie kości udowej odczyny zrostowe są widoczne bez przekonującej konsolidacji i zrostu. Rokowania co do zrostu są nadal niepewne. Nie można wykluczyć konieczności wymiany zespolenia, np. płytka lub zespoleniem zewnętrznym i ponownym obłożeniem okolicy złamania przeszczepami.

Powód był osobą wysoce niepełnosprawną przez pierwszy rok od wypadku, kiedy zrost był słaby i powód był skazany na zmniejszoną aktywność fizyczną, chodził przy pomocy kul z nieznacznym obciążeniem. **Przez okres roku powód miał wysokie naruszenie sprawności, wymagał pomocy innych osób na każdym kroku z powodu złamania z powikłaniami w postaci braku postępu w gojeniu kości udowej kończyny dolnej prawej. Czas koniecznej pomocy w tym okresie wynosił średnio 6 godzin na dobę. Przez kolejny okres pół roku czas niezbędnej pomocy wynosił 4 godziny na dobę.** Cierpienia fizyczne od dużego do umiarkowanego stopnia trwały od urazu i trwają nadal. Proces leczenia był trudny, długotrwały, okres trwania leczenia jest trudny do ustalenia, nie można wykluczyć konieczności kilkukrotnego leczenia operacyjnego.

Rozważając zakres należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze opisany powyżej zakres cierpienia powoda, i to zarówno fizycznych, jak i psychicznych, trwałe następstwa doznanych urazów – ograniczenie sprawności fizycznej. Należy przy tym podkreślić wiek powoda – w dacie wypadku powód miał 23 lata, był w pełni sprawny fizycznie i aktywną osobą. Z uwagi na powyższe niewątpliwie i zakres doznanej przez niego krzywdy jest większy, ponadto rodzi także obawy o stan zdrowia i sprawność fizyczną za kilka czy kilkanaście lat. W następstwie wypadku z uwagi na bardzo poważne złamanie kości udowej prawej przez okres półtora roku powód nie był w stanie poruszać się samodzielnie, przeszedł trzy zabiegi operacyjne, obecnie oczekuje na decyzję co do kolejnego zabiegu. Wymagał

pomocy przy wszystkich czynnościach życia codziennego, myciu, ubieraniu, przygotowywaniu posiłków, dowożeniu na badania, wizyty lekarskie i na rehabilitację. Wypadek wywołał także u powoda stres pourazowy, powód miał zaburzenia snu, koszary senne, odczuwał lęk przed jazdą samochodem. Do wykonywania pracy zawodowej powód wrócił dopiero w kwietniu 2016r., zatem przeszło dwa lata po wypadku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności obrazujące krzywdę, jakiej doznał powód w następstwie przedmiotowego wypadku komunikacyjnego, jaką **Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 108.000 zł tytułem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu 20% przyczynienia powoda do powstania szkody oraz faktu, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 27.000 zł tytułem zadośćuczynienia.** W ocenie Sądu tak ustalona kwota uwzględnia zakres doznanej przez powoda krzywdy, cierpień doświadczanych przez niego w następstwie doznanych urazów.

Powód żądała zasądzenia kwoty 135.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd oddalił jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia żądanie zadośćuczynienia ponad zasądzoną kwotę 108.000 zł.

O odsetkach o powyższego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając kwotę 108.000 zł:

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 48.000,00 zł od dnia 27 marca 2014r., tj. od upływu trzydziestu dni od zgłoszenia szkody, które miało miejsce 24 lutego 2014r. – k.22, do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 25.000,00 zł od dnia 28 lipca 2014r., tj. po upływie 14 dni od wezwania pozwanego do zapłaty sprecyzowanego roszczenia (pismo z dnia 7 lipca 2014r., k. 24-26) do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 35.000,00 zł od dnia 19 marca 2015r., tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, które nastąpiło w dniu 18 marca 2015r. (k. 73) do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Dokonując ustaleń w zakresie następstw wypadku dla zdrowia poszkodowanego Sąd oparł się na opiniach biegłych: z zakresu ortopedii – R. E., neurologii – M. K. oraz biegłego z zakresu chirurgii plastycznej A. K.. Powyższe opinie biegłych są rzetelne, kategoryczne i przekonujące, wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, a wnioski w nich zawarte nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron.

Rozważając zasadność roszczenia o zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania z tytułu kosztów opieki, leczenia i kosztów dojazdów do placówek medycznych Sąd miał uwadze normę art. 444 § 1 k.c.

W toku niniejszego procesu powód dochodził należności w kwocie 55.892,16 zł z tytułu kosztów opieki osoby trzeciej.

W świetle utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 474/06) należy uznać, iż korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 KC. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim (osoba bliska, np. żona lub osoba inna). Po drugie, wyjaśniono także to, od czego zależy ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu, jeżeli konieczna jest mu pomoc innej osoby (wysokość dochodu utraconego przez żonę rezygnującą z pracy lub działalności gospodarczej, a gdy opieka może być wykonywana przez osobę trzecią - wysokość odszkodowania z tytułu utraty zarobków przez żonę nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki).

W niniejszej sprawie, jak wynika z przekonujących i w pełni wiarygodnych zeznań powoda, przesłuchanej w charakterze świadka jego żony E. C. oraz z opinii biegłego z zakresu ortopedii powód był osobą wysoce

niepełnosprawną przez pierwszy rok od wypadku, kiedy zrost był słaby i powód był skazany na zmniejszoną aktywność fizyczną, chodził przy pomocy kul z nieznacznym obciążeniem. **Przez okres roku powód miał wysokie naruszenie sprawności, wymagał pomocy innych osób na każdym kroku z powodu złamania z powikłaniami w postaci braku postępu w gojeniu kości udowej kończyny dolnej prawej. Czas koniecznej pomocy w tym okresie wynosił średnio 6 godzin na dobę. Przez kolejny okres pół roku czas niezbędnej pomocy wynosił 4 godziny na dobę.** Powód wymagał opieki, gdyż w tym czasie nie mógł samodzielnie chodzić ani siedzieć, był przez cały czas w pozycji leżącej. W tym czasie opiekę tę i pomoc sprawowała żona powoda. Pomoc była niezbędna powodowi zważywszy na jego stan zdrowia przy wykonywaniu czynności związanych z samoobsługą i codziennymi obowiązkami domowymi, w tym przy czynnościach higienicznych, przygotowywaniu i spożywaniu posiłków, sprzątanii, dowożeniu do placówek medycznych i na rehabilitację.

Przyjmując koszt jednej godziny opieki, zgodnie z żądaniem powoda, na kwotę 19,12 zł, jest to stawka przyjęta jako koszt roboczogodziny usług opiekuńczych przyjętych przez (...) w P. w 2014r. (k. 21), należne z tego tytułu powodowi odszkodowanie wynosi 55.792,16 zł. Skoro pozwany wypłacił już z tego tytułu kwotę 676,80 zł, **Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów opieki osoby trzeciej kwotę 44.092,36 zł, przy uwzględnieniu 20% przyczynienia powoda do powstania szkody**, oddalając powództwo co do tegoż żądania w pozostałej części, jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe:

- od kwoty 8.923,20 zł od dnia 27 marca 2014r., tj. tj. od upływu trzydziestu dni od zgłoszenia szkody, które miało miejsce 24 lutego 2014r. – k.22, do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 35.169,16 zł od dnia 19 marca 2015r., tj. od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Sąd uznał także za zasadne zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia. Powód żądał zasądzenia kwoty 567,78 zł z tego tytułu. Sąd uznał za uzasadnione i udowodnione żądanie w kwocie **454,23 zł** (czterysta pięćdziesiąt cztery złote 23/100) **odszkodowania z tytułu kosztów leczenia** z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii powód wymagał leków przeciwbólowych, leków poprawiających stan krążenia obwodowego, leków przeciwzakrzepowych oraz leków wspomagających w gojeniu złamania. Koszt leczenia farmakologicznego wynosi ok. 100 zł miesięcznie przez okres jednego roku. Zatem łączny koszt leczenia farmakologicznego to kwota 1.200 zł, pozwany wypłacił kwotę 632,22 zł. Wobec powyższego przy uwzględnieniu wynoszącego 20% przyczynienia pozwanego do powstania szkody, należne powodowi świadczenie wynosi 454,23 zł.

W ramach żądania zasądzenia odszkodowania powód dochodził także zasądzenia kwoty 2.550,00 zł tytułem kosztów dojazdu do placówek medycznych. Sąd uznał powyższe żądanie za uzasadnione. **Uwzględniając zakres przyczynienia powoda należne powodowi z tego tytułu świadczenie wynosi 2.040,00 zł** z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2014r. (Sąd omyłkowo przyjął datę odsetek 8 kwietnia 2014r., zamiast prawidłowej daty 8 kwietnia 2015r., - tj. od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo – k. 222) do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Powyższe roszczenie zostało udowodnione przez stronę powodową w toku niniejszego procesu. Jak bowiem wynika z w pełni wiarygodnych zeznań powoda i przesłuchanej w charakterze świadka jego żony E. C., także w świetle zasad doświadczenia życiowego, za zasadne należy uznać, iż powód poniósł koszty związane z odwiedzinami rodziny w okresie jego hospitalizacji, koszty dojazdów do placówek medycznych w związku z leczeniem i rehabilitacją. Powód w toku procesu przedłożył dokument w postaci specyfikacji dojazdów do placówek medycznych, z którego wynika, iż łączna ilość przejechanych kilometrów wyniosła (...). Sąd uznał powyższy dokument za w pełni rzetelny, wiarygodny, obrazujący zakres kosztów poniesionych w związku z dojazdami. Dojazdy te były wykonywane należącym

do żony powoda pojazdem marki P. (...) o poj. 1997 cm³. Wobec powyższego przyjmując stawkę 0,8358 zł / km (zgodnie z Rozporządzeniem Min. Transportu z dnia 23 października 2007r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania samochodów osobowych do celów służbowych – Dz. U z 2007r. Nr 201, poz. 1462) należne powodowi odszkodowanie wynosi 2.040,00 zł, przy uwzględnieniu stopnia przyczynienia powoda do powstania szkody.

W pozostałym zakresie żądanie zasądzenia odszkodowania z tytułu kosztów leczenia, opieki i kosztów dojazdu jako bezzasadne zostało oddalone.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie uzasadnione jest zasądzenia na rzecz powoda renty z tytułu zwiększonych potrzeb. Powód dochodził należności w kwocie po 180,00 zł miesięcznie począwszy od kwietnia 2016r. Sąd uznał za zasadne zasądzenie miesięcznej renty w kwocie 144,00 zł począwszy od kwietnia 2016r., przy uwzględnieniu stopnia przyczynienia powoda do powstania szkody.

W przeciwieństwie do przepisu art. 444 § 1 w przypadku renty z art. 444 § 2 k.c. chodzi o konieczność ponoszenia stałych wydatków. Renta ta ma na celu wynagrodzenie szkody trwałej. Ma na celu wynagrodzenie szkody polegającej na konieczności stałych wydatków (na pomoc ze strony osoby trzeciej, lepsze odżywianie i odpowiednie leczenie, korzystanie ze szczególnych środków komunikacji itd.) Sąd nie jest przy tym zobowiązany do zachowania drobiazgowej dokładności przy wyliczaniu renty. Z natury rzeczy wynika, że konkretyzacja wymienionych okoliczności może nastąpić dopiero w przyszłości. Poszkodowany może bowiem nie dysponować na razie odpowiednimi środkami pieniężnymi na dokonanie wydatków, które są jednak konieczne. Wystarczy zatem, że poszkodowany udowodni istnienie zwiększonych potrzeb, stanowiących następstwo czynu niedozwolonego (Odszkodowanie za szkodę majątkową, A. S., Oficyna (...), B. 1998).

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii zabiegi rehabilitacyjne były i są wskazane dla powoda. Biegły R. E. wskazał, iż leczenie rehabilitacyjne, głównie w zakresie fal uderzeniowych i pola magnetycznego, jest wskazane i konieczne z powodu braku pełnego zrostu (2 razy w roku po 3-5 serii). Koszt zabiegów rehabilitacyjnych w postaci fal uderzeniowych – koszt jednej serii zabiegów wynosi 250-300 zł. Przyjmując zatem, jak zasadnie wskazał pełnomocnik powoda, iż powód będzie korzystał 2 razy w roku z 4 serii zabiegów rehabilitacyjnych, których koszt oszacowany zgodnie z opinią biegłego na średnią kwotę 270,00 zł za serię, to roczny koszt rehabilitacji wynosi 2.160,00 zł, zatem miesięcznie stanowi to kwotę 180,00 zł. Powyższą kwotę należało pomniejszyć o przyjęty przez Sąd 20% stopień przyczynienia powoda do powstania szkody. Wobec powyższego wysokość zasądzonej miesięcznej renty wynosi 144,00 zł.

Sąd zasądził rentę, zgodnie z żądaniem powoda od kwietnia 2016r., tj. od dnia kiedy zasadna była i została podjęta przez powoda rehabilitacja.

Sąd oddalił powództwo ponad kwotę 144,00 zł ustalonej miesięcznej renty, jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielnia tychże kosztów. Powód przegrał proces w 20%, zaś pozwany – w 80%, w takim też zakresie strony winny ponieść koszty procesu. Powód poniósł łączne koszty procesu w kwocie 5.216,52 zł (505,00 zł – opłata od pozwu, 2.417,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 2.294,62 zł – koszt opinii biegłych). Pozwany poniósł łącznie koszty procesu w kwocie 6.354,29 zł (2.417,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 3.937,29 zł – koszt opinii biegłych). Mając na uwadze normę art. 100 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 2.902,43 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nieuiszczone koszty sądowe w sprawie wyniosły kwotę 9.304,00 zł z tytułu opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 k.p.c., przyjmując, iż pozwany przegrał proces w 80%, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 7.444,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (80% x 9.304,00 zł). Przyjmując natomiast, iż powód przegrał proces w 20%, Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.861,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (20% x 9.304,00 zł).